

Ἡ πενιχρή μας (καὶ γιὰ φέτος) δέηση...

ἢ, Ξημερώνει ὁ μήνας Αὐγουστος,

τῆς Παναγιᾶς μας ὁ μήνας.

Ἔχει μιὰν ἄλλη ὄψη γύρω μας ὁ κόσμος, καθὼς ἀνατέλλει ὁ Αὐγουστος. Νομίζεις ὅτι ὅλα τριγύρω σου ἡρεμοῦν καὶ βαπτίζονται στὸ καθαρὸ τὸ φῶς τοῦ ἀγέραστου πρωῒνου, ποὺ ἀνοίγεται πιά μὲ τῆς χαρμολύπης τὰ χρώματα, μὲ τῆς προσδοκίας τὶς πάντιμες εὐωδιές, μὲ τὸν εὐλαβῆ χαιρετισμό: «Καλὴ Σαρακοστή». Ναί, γιὰτὶ ξημέρωσε πιά ὁ εὐφρόσυνος καὶ ὁ ἱεροκατάνυκτος Δεκαπεντεύγουστος.

Αὐγουστος, λοιπόν... Μὲ τὰ δροσερὰ τὰ πρωῒνὰ νὰ ψυχώνουν τὸ εἶναι, μὲ τὰ φιλότιμα μελτέμια τοῦ ἀπόβραδου, νὰ συντονίζουν πλήρως τοὺς πάντιμους καὶ τρυφεροὺς ἤχους τῶν Παρακλητικῶν Κανόνων, μὲ τὴ νηστεία νὰ καταργεῖ κάθε ὄριο ἔπαρσης καὶ ἀνθρωπαρέσκειας. Γιὰτὶ κάθε βράδου αὐτὲς τὶς δεκαπέντε μέρες Τὴν παρακαλοῦμε, ἐγκαρδίως ἱκετεύοντες: «Τὴν δέησίν μου δέξαι τὴν πενιχράν...». Ὅμορφα λόγια, φωτισμένα μὲ τὸ κερὶ τῆς

ἀγρύπνιας καὶ τῆς προσευχῆς, εὐωδιαστὰ λόγια, λὲς κι ἔχουν μέσα τους κλείσει τὸ ἄρωμα τοῦ γιανσεμιῦ καὶ τοῦ βασιλικοῦ, ποὺ δαψιλῶς στολίζουν τὴν Εἰκόνα Της. Δέησις πενιχρά, λοιπόν... Δέηση πάμφτωχη, ὅπως πάμφτωχη εἶναι ἡ ψυχὴ, ἡ ὕπαρξη. Ὡστόσο, ὁ λογος μας εἶναι ἰκέσιος λογος, καρδιακός, ποὺ μαζεύει τὰ κομμάτια τῆς ψυχῆς καὶ τὰ ἐνώνει. Τὰ συντρίμια δηλαδή, ποὺ μᾶς δίνει ὁ κόσμος, καθὼς ἐπιθυμεῖ τὴν διαίρεση, τὴ μοναξιά τὸν ἀπελλισμὸ μας. Ἐπειδὴ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ γνωρίζει, ὅτι ἀποδυναμώνεται ἡ κοινωνία, ἡ συντροφιά, ἡ σχέση μὲ τὸν ἄλλον. Κι ἐμεῖς, προσφεύγουμε στὴ Χάρη Της καὶ Τὴν ἱκετεύουμε νὰ σταθεῖ σιμά μας, παραμυθία καὶ βακτηρία, σ' αὐτούς, μάλιστα, τοὺς καιροὺς τῆς καταγιωτικῆς (παρα)πληροφόρησης καὶ τῆς ἀπανθρωπῆς ἀπομόνωσης. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἀπόβραδα μαζεύομαστε σὲ ἐκκλησιές. Μήπως, δηλαδή, καὶ ξορκίσουμε αὐτὸ τὸ κακό, αὐτὴ τὴν ἀγωνία νὰ φανοῦμε, νὰ προβληθοῦμε τοῖς ἀνθρώποις μονάχα, κι ὄχι νὰ προσφέρουμε τὴν καθαρὴ, λαμπέρια, ἀφτιάσίδωτη καὶ φανερὰ ἐνισχυμένη ἀπὸ τὶς ροὲς τῶν Δακρύων μας: «Τὴν δεησίμ μας τὴν πενιχράν...». Ἐπειδὴ τὸ ξέρουμε, ὅτι κάτι εἶναι κι αὐτὸ γιὰ τὴν πάντιμη Παρουσία καὶ Σκέπη Της.

Καλό μας Δεκαπενταύγουστο, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες!

Πρωτοπρεσβ. Κων. Ν. Καλλιανός
Ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἀγ. Παντελεήμονος Σκοπέλου
1 Αὐγούστου 2018

«Οἱ μισοῦντες με μάτην, βέλεμνα καὶ ξίφη καὶ λάκκον ηντρέπισαν, καὶ ἐπιζητοῦσι, τὸ πανάθλιον σῶμα σπαράξαι μου, καὶ καταβιβάσαι, πρὸς γῆν Ἀγνή ἐπιζητοῦσιν· ἀλλ' ἐκ τούτων προφθάσασα, σώσόν με».

Αὐτοὶ που με μισοῦν ἀδίκῃ, βέλη καὶ ξίφη καὶ λάκκο ἐτοίμασαν καὶ ζητοῦν νὰ σπαράξουν τὸ πανάθλιο σῶμα μου καὶ νὰ το κατεβάσουν στο χῶμα, Ἀγνή· ἀλλὰ προφθάσασα, σώσε με.